

[Oluf Pedersen.]

stillet Forslag om at ophæve de Love, som har skabt de uholdbare Tilstande. Forholdet er nemlig afgjort det, at Pris-hævningerne medvirker til at gøre Livet dyrere, medvirker til, at man kan sælge færre Landbrugsprodukter; medvirker til, at der bliver øget Arbejdsløshed her i Landet, og den Tid burde snart være inde, hvor Regering og Rigsdag prøvede paa at gaa den stik modsatte Vej.

Munch-Petersen: Nu skal Tjenestemændene igen skæres ned! Da under Krigen Dyrtiden indtraadte, mærkede Tjenestemændene ikke noget til, at deres Lønninger skulde forhøjes svarende til de Prisstigninger, der skete, de maatte bære Dyrtiden under Krigen med deres uforandrede Lønninger. Medens mange andre, medens kapitalistiske Befolkningslag tjente Kempeprofitter paa Krigen, maatte Tjenestemændene bære Dyrtiden, og først senere fik de nogen Forhøjelse af Lønningerne; men det kom altsaa bagefter og svarede ikke til den Prisfordyrelse, som var sket.

I 1921—22 blev Tjenestemændenes Lønninger skaaret ned. Ganske vist kom der nogen Forhøjelse i 1925, men denne svarede heller ikke til de Nedskæringer, der var sket. I 1927 blev Tjenestemændene skaaret ned med 21 Mill. Kr., og den Gang kunde man, som det er nævnt her i Debatten, høre de socialdemokratiske Talere buldre mod dette, som de med Rette stemplede som et uhørt Overgreb over for Tjenestemændene. I 1929 førte Socialdemokratiet i Hovedsagen sin Valgkamp paa Spørgsmaalet om Nedskæringerne, saavel Nedskæringen af de forskellige Understøttelser som Nedskæringen af Tjenestemændenes Lønninger, og lovede saavel dem, der var under social Forsorg, som Tjenestemændene, at hvis Socialdemokratiet sejrede ved Valget, skulde de i hvert Fald faa igen, hvad de var blevet skaaret ned. Samtidig fremhævede man ogsaa, at selv det, Tjenestemændene havde haft før, var for lidt, hvilket altsaa maatte forudsætte, at de ikke blot skulde have igen, hvad de var blevet frataget, men skulde have yderligere Forhøjelse. Resultatet blev jo et ganske andet. Ved Lønningsloven i 1931 blev ganske vist Lønnen for Generaldirektøren i Postvæsenet forhøjet med 3 400 Kr., men de lavere Tjenestemænds Lønninger blev skaaret ned; f. Eks. blev et københavnsk Postbuds Begyndelsesløn skaaret ned med 18 Kr., altsaa samtidig med, at

Generaldirektørens Løn blev forhøjet med 3 400 Kr.

Nu forelægger man igen et Forslag, som betyder en Lønnedskæring, en Nedskæring paa 7 Mill. Kr., for naturligvis er det en Lønnedskæring, en faktisk Lønnedskæring paa 7 Mill. Kr. Det er naturligvis fuldkommen akavet at stille det op, som Venstres Ordfører gjorde, at Tjenestemændene nu vil faa en Forhøjelse paa 3½ Mill. Kr., Reallønnen for Tjenestemændene bliver formindsket med mindst 7 Mill. Kr., naar man forudsætter, at det officielle Pristal stemmer; men det er jo saaledes, at det officielle Pristal altid angiver mindre Prisstigninger, end der faktisk er sket, hvilket altsaa betyder, at den faktiske Lønforringelse bliver paa mere end 7 Mill. Kr. Finansministeren har ved Fremsættelsen udtalt, at med Vedtagelsen af denne Lov skabes intet Præcedens for Fremtiden. Jeg ved ikke, hvoraf Finansministeren slutter dette. Det er det samme, man altid siger. Naar man vedtager en Lov, der fratager Arbejderne Strejkeretten, siger man, at der intet Præcedens skabes for Fremtiden. Men hvorfor skulde man ikke alligevel senere kunne benytte det som Præcedens? Det vil man utvivlsomt gøre! Loven kan jo ogsaa blive forlænget; vi har før set, hvordan man gennemfører midlertidige Love, man forlænger dem, naar de er udløbet. Eller Loven kan blive skærpet, Venstre har jo her stillet Forslag om en yderligere Skærpelse af Loven. Og samtidig med disse Lønforringelser for Statens lavere Tjenestemænd foregaar en Rationalisering inden for Statens Virksomheder. Ministeren for offentlige Arbejder gav os under Finanslovsforslaget: anden Behandling et Eksempel herpaa, idet han skildrede, hvorledes der i de sidste 10 Aar ikke er ansat Tjenestemænd i Bundklasserne inden for Statsbanerne, fordi man stadig indskrænker Mandskabet og agter at fortsætte dermed i den kommende Tid. Inden for andre Brancher af Statens Virksomhed foregaar en lignende Rationalisering. Som Eksempel kan man nævne Postvæsenet, hvor man i høj Grad gaar over til i Lighed med andre kapitalistiske Arbejdskøbere at beskæftige billig ung Arbejdskraft i Stedet for den voksne og dyre Arbejdskraft; man gaar over til i højere Grad at ansætte 15 Aars Dreng med en ganske ringe Løn, Dreng, der selv i 18 Aars Alderen kun faar en Løn paa 75 Kr., og først efter 9 Aars Forløb, naar de er 24 Aar gamle, har de Udsigt til at blive ansat som Postbude. Inden for de almindelige private Virksomheder er Lære-